

Hizmet-i Kur'âniyede Düstûrlarımız



*Öncelikle Risâle-i Nûr prensiplerini kendi nefsimizde yaşamaya gayret etmeliyiz. Önce kendimizi merkeze almaya çalışmalı ve "Nefsini ıslâh etmeyen başkasını ıslâh edemez.[1]" düstûru gereğince enfüsten afaka bir metod kullanmalıyız. Üstâd Bedüzzamân Hazretleri dahi "Çünkü ben nefsimi herkesten ziyade nasîhate muhtaç görüyorum.[2]" demiştir. Kendi nefsimizi nasîhate muhtaç bilmek hizmetlerde şahs-ı mânevîyeye dâhil olmanın önemli bir göstergesi hükmündedir. Her ne vakit hizmete fütûr verip, neme lâzım deyip husûsî, nefsimize ait işlerle meşgul olduğumuz zaman bilmeliyiz ki şahs-ı mânevîden nasiplenmemiz zor olur.

*Birileri bizi kınamış ve eleştirmiş ise nefsimiz için Üstâdımız gibi söyleyebilmeliyiz." Nefsime demiştim: Eğer onun tahkiri ve beyan ettiği kusurlar şahsıma ve nefsimde ait ise, Allah ondan râzı olsun ki, benim nefsimin ayıplarını söyler. Eğer doğru söylemişse, beni nefsimin terbiyesine sevk eder ve gururdan beni kurtarmaya yardımcıdır. Eğer yalan söylemişse, beni riyâdan ve riyânın esâsı olan şöhet-i kâzibeden kurtarmaya yardımcıdır. Evet, ben nefsimle musalâha etmemişim. Çünkü terbiye etmemişim. Benim boynumda veya koynumda bir akrep bulunduğunu biri söylese veya gösterse, ondan darılmak değil, belki memnun olmak lâzım gelir.[3]" Böylece kusuru ve küçüklüğü nefsimize memnuniyetle kabul etmeliyiz.

*Risâle-i Nûr hakikatleri sözlerimizden dahâ çok ahvalimizde izhâr edilmelidir. Bir meyvenin olgunluğu nasıl ki içinden dışına yansıyor ise bizlerin de Risâle-i Nûr hakikatleri ef'alimize ve etvârımıza öylece yansmalıdır. Çünkü lisân-ı hâl, lisân-ı kâlden dahâ kuvvetli ve te'sîrli konuşur bilmeliyiz. "Evet, biri kâl, diğeri hâl olmak üzere iki lisân vardır. Lisân-ı kâlin kelimâtı elfâz ise, lisân-ı hâlin kelimâtı da ahvaldir.[4]" Risâle-i Nûrları çok okumamız ve onlarla çokça iştigâl

etmemiz gerekir. Lisânımız davranışlarımızı, ef'alimiz de lisânımızı tekzîb etmemelidir. Söylem ve eylem tutarsızlığı yaşamamalıyız. İnsanlar bizim sözlerimiz ile davranışlarımızı karşılaştırır. Fiillerimiz söylemlerimizi tekzîb etmeden hizmet edebilmeliyiz. Sözlerimize değil dahâ çok davranışlarımıza bakılır. Elmas hakîkatlere yanlış davranışlarımız ile zarar verir ve hakîkatlere zulmetmiş olabiliriz. Onun için bu dâvâda okuduğumuz hakîkatleri öncelikle yaşamaya gayret etmeliyiz.

*Risâle-i Nûrları tebliğ ederken muhataplarımıza yaklaşımımız çok önemlidir. "Belâgat, muktezâ-yı hale mutabakattan ibârettir." Öyleyse tebliğ eden "beliğ-i muknî olmalı, tâ muktezâ-yı hâl ve ilcâat-ı zamânâ muvafık söz söylesin.[5]" Muhataplarımıza bu hakîkatleri anlatırken ve duyururken kabul ettirmek konumunda olmamalıyız. Sadece muhtaç bir gönül düşüncesi ile Allah rızâsı için tebliğ yapmaya azamî dikkat etmeliyiz. Çünkü bizim vazîfemiz tebliğdir, kabul ettirmek ve te'sîr ettirmek bizim vazîfemiz değildir. Bu vazîfe tamamıyla Yüce Rabbimize aittir. Hem çok peygamberler gelmişler ki kendisine tâbi' olanlar ya çok az yâda tâbi' olmayanlar olduğunu bilmeliyiz. Ancak onlar sadece vazîfelerini yapmışlar ve neticeye karışmamışlar. Bu noktada gelen düstûrlar bizlere mihenk olmalıdır: "Ey sevâba hırslı ve a'mâl-i uhrevîyeye kanâatsiz insan! Bazı peygamberler gelmişler ki, mahdût birkaç kişiden başka ittibâ' edenler olmadığı halde, yine o peygamberlik vazîfe-i kudsiyesinin hadsiz ücretini almışlar. Demek hüner, kesret-i etbâ' ile değildir. Belki hüner, rızâ-yı ilâhîyi kazanmaktır. Sen neci oluyorsun ki, böyle hırsla "Herkes beni dinlesin?" diye, vazîfeni unutup vazîfe-i ilâhîyeye karışyorsun? Kabul ettirmek, senin etrafına halkı toplamak Cenâb-ı Hakkın vazîfesidir. Vazîfeni yap, Allah'ın vazîfesine karışma.[6]" Bu durum da bizlere bir ders ve düstûr olmalıdır. Hizmette hırs değil, hizmetin neticesine kanâatle şükretmeliyiz. Çünkü kanâat tükenmez bir hazînedir.

*Risâle-i Nûr hakîkatleri tahakküm ve tezellül ile tebliğ edilmez. Risâle-i Nûrların bir izzeti ve vakârı vardır. Ona hâle verecek hâletten kaçınmamız gerekir. Çünkü "Hem Risâle-i Nûr yalvarmaz; onlar yalvarmalı ve aramalı." Bu manâyı yanlış anlamamak gerekir. Bu prensip Nûr Talebeleri tebliğ yapmaz manâsını taşımaz. Sadece tebliğ ederken Risâle-i Nûrların şecâatini zillete düşürmemektir maksat. Çünkü o cümlenin tamamı şöyledir: "Fakat şimdiki gazeteciler ve baştakiler, hakîkatleri tam takdîr edemiyorlar. Hem Risâle-i Nûr yalvarmaz; onlar yalvarmalı ve aramalı. Ve kıymetini takdîr edip müşteri olduktan sonra onların yardımını kabul eder.[7]" Hem şöyle bir ikâz daha var ki çok mühimdir. "Baştaki başların çoğu sarhoş, okumaz. Okusa da anlamaz, yanlış mânâ verip ilişir. İlişmemesi için, akli başına gelinceye kadar göstermemek lâzım geliyor. Hem çok vicdansız insanlar var ki, garaz veya tamah veyahut havf cihetiyle nûru inkâr eder veya gözünü kapar. Onun için, kardeşlerime de tavsiye ediyorum ki, ihtiyat etsinler, nâehillerin eline hakîkatleri vermesinler. Hem ehl-i dünyanın evhâmını tahrik edecek işlerde bulunmasınlar.[8]" İşte hizmet-i Kur'ânîyede uymamız gereken çok önemli bir düstûr.

*Risâle-i Nûr hizmetlerinde ihlâs çok önemli bir düstûrdur. İhlâs sırrında ise sadece Allah rızâsı esâstır. Zerre kadar ihlâslı amel batmanlarla ihlâssız amele tereccuttur. Bu nedenle bu hizmetimizde kemiyet nazara alınmamalıdır. Keyfiyet her zaman dahâ sıhatlidir. Bâ'zen bir adamın irşâdı bir adamdan dahâ fazla rızâ-i ilâhîye medâr olabilir. Risâle-i Nûr şakirtlerinde sırr-ı ihlâsın ne derece yüksek bir terk-i enaniyet ve hazz-ı nefîsîden teberri etmek gibi, ihlâsın en yüksek seciyeleri tezâhür ediyor diye bilmek gerekir. "Risâle-i Nûr'un hakîkî şakirtleri, hizmet-i îmâniyeyi herşeyin fevkinde görür; kutbiyet de verilse ihlâs için hizmetkârlığı tercih eder.[9]" Böylece hakaik-i îmâniye ve hizmet-i nûriye-i kudsiye, kâinatta hiçbir şeye âlet olunmaz bilinmelidir.

*Risâle-i Nûr hizmetlerinin mütedâhil daireler şeklinde olduğunu bilmeliyiz. Üstâd Bedüzzamân Hazretleri bu hakîkate şöyle işaret etmiştir. "Risâle-i Nûr, bir daire değil; mutedahil daireler gibi tabakatı var. Erkânlar ve sahipler ve haslar ve nâşirler ve talebeler ve taraftarlar gibi tabakâtı var.[10]" Ve böylece çok geniş bir dairede hizmet ettiğimizin idrâki içinde olmalıyız. Çünkü Risâle-i Nûr mesleği cadde-i Kübrâ-i Kur'ânîyedir. Herkes bu dairenin içinde ihtiyacı ve hissesi miktarınca yer bulabilir ve istifâde edebilir.

*İnsanların ekseriyetinin mütehayyir olduğu bu âhîr zamân asrında Risâle-i Nûrlara muhtaç olduğunu bilmek ve bu nedenle de ciddî mânâda Risâle-i Nûrlara çalışmakla hizmet edileceğinin farkında olmalıyız. Bir geminin hademeleri ve mürettebâtı misüllü usanmadan ve yorulmadan sadece vazîfemizi yapmalıyız. Çünkü bu sefine-i Rabbâniye sahil-i selâmete doğru götürülürken bizlere hizmetkârlık gibi ulvî bir vazîfe düşmüştür. Bunu bilmeliyiz ve şükretmeliyiz. Başkaları istirahat edebilir yâda başka meşgalelere dalabilir. Ancak bizler asla vazîfemizi unutmamalıyız ve fütûr vermemeliyiz. Allah bizleri bu kudsi dâvâda istihdâm etsin ve istikâmetten ayırmasın inşaallah.

Dipnotlar:

[1] Sözlür,2004,s.424

[2] Sözlür,2004,s.14

[3] Mektubat,2005,s.106

[4] İşârâtü'l-İ'câz,2006,s.334

[5] Eski Saâd Eserleri,2009,s.155

[6] Lem'alar,2005,s.377

[7] Emirdağ Lâhikası,2006,s.199

[8] Lem'alar,2005,s.271

[9] Kastamonu Lâhikası,2006,s.364

[10] Kastamonu Lâhikası,2006,s.359